

Kuyruktan Patilere

Papatya

8

Papatya

Yemyeşil bir ormanın en sessiz köşesinde yaşıyorum. Bu yıl tüm çiçeklerden uzak bir köşede yapraklarımı açmaya karar verdim. Tıpkı geçen yıl ve daha önceki yıllar gibi.

Çiçek yapraklarını **nerede** açmaya karar vermiştir?

Bu sabah, yalnız olduğum için
üzülmemeliyim, diye düşündüm. Yi-
ne de dere kenarında açan çiçekle-
re özenerek baktım. Şimdiye kadar
dere kenarında hiç açmamıştım.

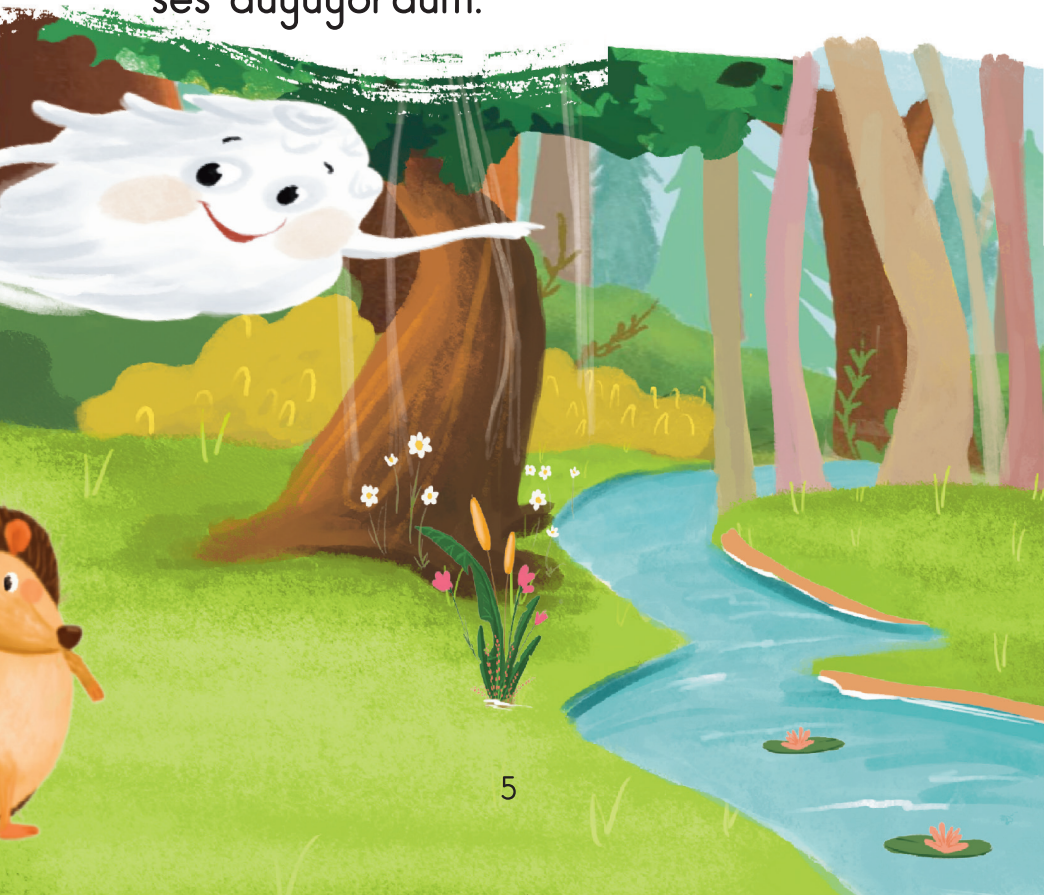

Rüzgâr ne kadar da güzel esiyor.
Oh! Ne güzel. Sıcak güneşin altında
ısınan yapraklarım serinledi.

Çok yakınımdan gelen bir ses:

— Teşekkür ederim, dedi.

İlk kez kendi sesimden başka bir
ses duyuyordum.

— Kimsiniz, diye sordum.

— Ben Rüzgâr. Adım, nasıl estiği-me göre değişir. Bazen Fırtına bazen de Meltem...

Sevinçle haykırdım:

— Ne güzel! Biraz sohbet edelim mi?

Rüzgâr'ın yanıtı bu kez çok uzaklardan geldi.

— Ne yazık ki fazla kalamam güzel çiçek. Bir yerde uzun süre durabilmem olanaksız. Ama yine görüşeceğiz. Hem de en kısa sürede. Şimdilik hoşça kal.

— Fakat ben çok yalnızım. Bitkiler, ağaçlar ve diğer çiçekler beni duymuyorlar. Şimdiye kadar senden

başka hiç kimse benimle konuşmadı, diyerek haykırdım.

Rüzgâr'dan yanıt gelmedi. Sanırım çok uzaklarda esiyordu.

Tam bu sırada yer korkunç bir gürültüyle sarsıldı. Endişeyle bağırdım. Bu da ne böyle! Sesler giderek yakınlaşıyordu. Narin köklerim sanki topraktan fırlayacaktı.

Sesler birden kesildi.

Daha önce hiç görmediğim türden bir canlı yanı başımda duruyordu. Ne tuhaf! Kendisini toprağa bağlayan kökleri yoktu.

Çiçeklere göre daha kalın bir gövdesi vardı. Ne kadar şanslıydı!

Bir yerden başka bir yere gidebiliyordu. Tıpkı rüzgâr gibi.

Gövdesinin sağında ve solunda iki uzun, iki de kısa uzantı vardı.

Belki de bu uzantılar kökleriydi. Gövdesinin üzerinde ise yuvarlak bir çıkıntı vardı. Bu çıkıntının üzerinde de sapsarı uzun çimenler. Aslında çimenden çok göldeki sazlara benziyorlardı.

Aaa, yalnız da değil! Hemen arkasında daha uzun biri var.

Bunlar, Burcu ve annesiydi. Uzun-tılar, kolları ve bacaklarıydı. Uzun çimenler de küçük kızın sarı saçlarıydı.

Bu tuhaf varlık gök gürültüsü gibi bir sesle bana doğru yaklaştı.

— Anne bak! Papatya açmış. Kopardabilir miyim, diye sordu.

Annesi:

— Kesinlikle olmaz, yazık olur.
Çiçekler koparılmaz. Onlar doğanın
bir parçasıdır, dedi.

Burcu yapraklarımı seve-
rek:

— Güzel çiçek, tatlı papatyam,
gitmek zorundayım. Seni bir daha
göremeyeceğim için üzgünüm.

Burcu'nun iri, mavi gözlerine bak-
tım. Gözlerinde su damlacıkları var-
dı. Tıpkı benim çiy damlalarım gibi.

Bu sırada yanımızdan geçen Rüzgâr:

— Ağlıyor, dedi.

— Neden, diye sordum merakla.

Rüzgâr:

— Çünkü seni çok sevdi. Senden ayrılmak istemiyor.

Böylece sevginin nasıl bir şey olduğunu öğrendim.

Burcu ayağa kalktı. Annesinin elinden tutarak uzaklaştılar.

— Adımı söylediğin için teşekkür ederim Burcu. Adım Papatya'yım, diye haykırdım.

Burcu **neden** ağlamıştır?

İnsanlar doğada her canlıya bir isim verdikleri gibi bana da “Papatya” ismini yakıştırmışlar.

Adımı öğrenmenin sevinci, Burcu’dan ayrılmanın üzüntüsünü hafifletmişti.

Güneş yavaş yavaş batıyor, akşam oluyordu.

Rüzgâr hızla yanımdan geçerken:
— İyi akşamlar, dedi.

İyi... dediysem de sonunu getiremedim. Hızlıca esti, gitti. En iyisi yapraklarımı kapatıp uyumalıyım.

Bu sırada bir vızıldama sesi işiterek irkildim. Gelen Vızarı’ydı.

— Merhaba, dedi.

Vızarı, ormanın en neşeli canlılarından biridir. Her zaman neşeyle vızıldar durur. Ancak bu kez hiç de öyle görünmüyor. Üstelik ilk kez bana seslendi.

Yavaşça yanına yaklaştım.

— Neyin var Vızarı, diye sordum.

— Çok üzgünüm. Kovanımız büyük bir tehlikeyle karşı karşıya, dedi.

Büyük bir üzüntüyle:

— Ne oldu ki, diye sordum.

Vızarı:

— Eşek arıları tüm balımızı yediler. Bal topladığımız çiçekler yakında solacaklar. Ancak bir sene sonra yeniden açtıklarında bal yapabileceğiz. Bu durum bizim sonumuz olur.

Üzüntü içinde yapraklarımı iki yana salladım. Üzgün bir sesle:

— Çok üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı, diye sordum.

Vızarı:

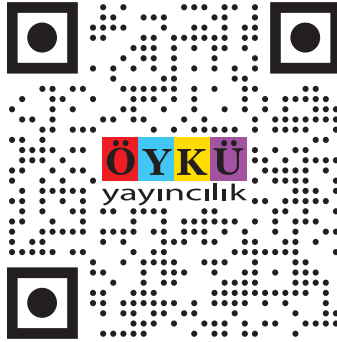
— Var ama gerçekleştirmen çok zor.

— Neymiş zor olan şey? Lütfen söyle.

Vızarı gülümsedi:

Hikâyenin tamamı 32 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com